Olkoon kerta laitimmainen!

Kirjoittanut Anja Karkiainen

Sulatin pakastimeni,
järjestelin jäisen arkun,
sähkösyöpön säiliöni,
huurrekerroksen kerääjän.
Se on vielä melkein täynnä,
lastattuna laitaan asti,
vaikka on kevät tulossa,
talvi kohta jo takana.

Mikä lie keräilyvietti
atavistinen ajatus
se joka syöksyy kimppuun syksyin,
kohtaa, kun on korjuuaika
vaatien varalle talven
kylmäin säitten särpimiksi
arkun täyteen ahtamista,
paljoa pakastamista?

Ruuat sitten sinne jäävät,
saavat pitkään piileskellä,
odotella oikein kauan ,
viikkokausia virua,
kuukausia kuivettua,
kunnes jo tulevat uudet,
sato saadaan seuraavakin.

Oli arkussa alinna,
säiliössäni sisinnä
suuret purkit puolukoita
matalammat mansikoita
rasiat raparperia,
viinimarjat kolmenlaiset,
vähäsen vihanneksia,
parsakaalia, papuja,
pari pitkonpuolikasta,
pizza, hiukan piirakoita,
joulutorttuja jokunen,
jämät jäätelöpaketin .

Roskasankoni ropisi,
kun lensi pakastimesta
sienipurkkien sisältö
kerätty kesiä sitten,
yli vuoden vanhat yrtit
kasvimaassa kasvatellut,
einekset erinomaiset,

tekeleeni terveelliset.

Vein ne puutarhan perälle
kompostorin kannen alle
peräti pahoilla mielin
suutuksissa itselleni,
omantunnon tuskaillessa,
sydämeni syytellessä
hyvän ruuan hyljinnästä
herkkuin hukkaan heitännästä,
hamstrauksesta harkinnatta,
tuhlauksesta turhan tähden.

Päätin taas tänäkin vuonna
- niinkuin niin monesti ennen -
tapani parantavani,
toiste toisin toimivani
satokauden uuden tullen
ensi syksyn ennättäissä.